

ทุกข์ไม่มี

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๙

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “พระอรหันต์ท่านยังมีทุกข์ทางใจอยู่หรือไม่”

กราบเรียนหลวงพ่อกี่เคารพ

หลวงพ่อกี่ : แหม! เคารพจริงหรือเปล่าวะ

ถาม : ๑. พระอรหันต์ท่านยังมีทุกข์ทางใจอยู่หรือไม่

๒. ทุกข์ทางใจเป็นขั้นหรือเป็นกิเลส

ตอบ : พระอรหันต์ท่านจะมีทุกข์หรือไม่มันก็ต้องไปถามพระอรหันต์นะ ไปถามหลวงตา หลวงตาก็ตบปากเลยละ เวลาไปถามหลวงตานะ หลวงตาตบปาก ตบปากซะ แต่ถ้าถามเป็นประโยชน์นะ ท่านก็จะตอบ

ไฉนก็เหมือนกัน ไปถามเรื่องพระอรหันต์นะ แล้วเรื่องของเรา สมาธิทำเป็นหรือเปล่าวะ เราทำสมาธิได้หรือไม่ เรามีศรัทธาความเชื่อในศาสนาหรือไม่ ถ้าเรามีศรัทธาความเชื่อในศาสนา มีศรัทธามีความเชื่อ มีศรัทธาใจ ศรัทธาเป็นหัวใจจะชักลากให้เราเข้ามาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ามีอำนาจวาสนาขึ้นมา เราจะฝึกหัดปฏิบัติของเรา ถ้าเราจะฝึกหัดปฏิบัติของเรานะ เพราะแค่จิตสงบนั้นนะ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต มันก็จะเข้าใจเรื่องอย่างนี้ได้ ถ้าเข้าใจเรื่องอย่างนี้ได้ นี่ในการประพฤติปฏิบัติ

แต่ถ้าเป็นคำถาม คำถามมาจากไหน คำถามบางที่มันเกิดจากพระที่พูดนี้ พระพูดกัน
พล่อยๆ พระพูดกันไปนะ “พระอรหันต์เป็นอย่างนั้น พระอรหันต์เป็นอย่างนี้”...เอ็งเป็นหรือ เอ็งรู้
หรือ ใครรู้ พูดถึงใครรู้ละ ใครรู้เรื่องของพระอรหันต์

นี่ก็เหมือนกัน ใ้เราก็ไม่รู้หรอก แต่เราศึกษา เราพยายามค้นคว้าจากครูบาอาจารย์
ของเรา ครูบาอาจารย์ของเราท่านสั่งสอนกันมา เวลาพูดก็ต้องครูบาอาจารย์ว่าอย่างนั้น เห็น
ใหม่

เวลาพระอรหันต์อยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าพูดว่าอย่างไร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีสิ่งใดพยากรณ์ก็ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนจัดการ

นี่ก็เหมือนกัน “พระอรหันต์ท่านยังมีทุกข์อยู่หรือไม่ พระอรหันต์ท่านมีทุกข์ทางใจอยู่
หรือไม่”

ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ถ้าทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค จิตนี้กลั่นออกมาจาก
อริยสัจ ถ้าจิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจแล้ว ทุกข์ สมุทัย นิโรธ นิโรธดับหมดเลย ดับ
ด้วยมรรค แล้วมันเหลืออะไรละ มันจะทุกข์มาจากไหน ไม่มีหรอก ทุกข์ไม่มี ไม่มี
เพราะอะไร ไม่มีเพราะไม่มีที่ให้ทุกข์ตั้ง

ทุกข์ตั้งอยู่บนอะไร ทุกข์มาจากไหน ทุกข์ก็ตั้งอยู่บนใจนี่ไง ทุกข์มันก็บีบคั้นหัวใจอยู่
ฉะนั้น เวลาบีบคั้นหัวใจขึ้นมา

เวลาพระอรหันต์ พระอรหันต์มันต้องทำลายภวาสวะ ทำลายภพ ทำลายหมด ไม่มีที่ตั้ง
ไม่มีที่ตั้ง ไม่มีรูปพรรณสัณฐาน ถ้าไม่มีรูปพรรณสัณฐาน แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมาเป็นพระอรหันต์ เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีก ๔๕ ปีนั้นนะ อีก
๔๕ ปี คุณสิ เทวทัตเอาคนมาฆ่า เทวทัตจ้างนายธนูมายิง นี่มีความทุกข์หรือไม่ มีความทุกข์
หรือไม่

มันไม่มี สอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่มันสิ้นกิเลสไปแล้ว สิ้นกิเลสแล้ว จะเอาทุกข์มาจากไหน ทุกข์ไม่มี ทุกข์ไม่มี ไม่มีทุกข์ เพราะทุกข์มันดับหมดแล้ว แล้วทุกข์มันดับหมดแล้ว เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไปปรินิพพานไป จะปรินิพพาน ไปกับพระอานนท์ “อานนท์ เรากระหายน้ำเหลือเกิน อานนท์ เรากระหายน้ำเหลือเกิน ตักน้ำมาเถอะ”

พระอานนท์ ด้วยความเคารพบูชาณะ ด้วยความเคารพบูชา ก็อยากให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ฉันน้ำใสๆ ฉันน้ำฝนที่ดี น้ำนี้เกวียนเพิ่งผ่านไป มันชุ่มไป ไม่อยากจะทำเอาน้ำชุ่มๆ นี้ไปถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “อานนท์ เรากระหายเหลือเกิน”

พระอานนท์จำใจต้องลงไปตัก พอไปตักขึ้นมา ด้วยอำนาจวาสนาบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรงนั้นใสหมดเลย มันยิ่งทำให้พระอานนท์ที่เข้าไปใหญ่เลย พอพระอานนท์ที่เข้าไปใหญ่ ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “สิ่งที่ไม่เคยมีไม่เคยเป็น ได้เป็นขึ้นมาแล้วพระเจ้าคะ สิ่งที่ไม่เคยมีไม่เคยเป็น สิ่งที่ไม่เคยเห็นมันเห็นแล้วพระเจ้าคะ” โอ้โฮ! มันซาบซึ้ง มันซาบซึ้ง

“อานนท์ มันเป็นอย่างนี้เอง มันเป็นอย่างนี้เอง มันไม่มีอะไรมหัศจรรย์หรืออานนท์” เพราะอะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีทิฏฐิมานะ ไม่มีความอหังการในหัวใจ ไม่มีอะไรในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย แล้วทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากระหายล่ะ อ้าว! กระหาย นี่ไง มันมีทุกข์ใหม่

เมื่อกี้โยมกินข้าวมีความสุขทุกข์ใหม่ มีความทุกข์หรือมีความสุข กินข้าวเมื่อกี้แล้ว พรุ้งนี้ต้องกินอีกใหม่ กิน อ้าว! แล้วกินเสร็จแล้วนะ เวลาจะถ่ายต้องถ่ายใหม่ ถ่าย ถ้าถ่าย ถ้าถ่าย ถ้าถ่ายแล้วมันเต็ม คนยืนรอนาน โยมต้องอั้นไว้ เป็นทุกข์ใหม่

อ้าว! ใจทุกข์อย่างนี้มันเป็นเรื่องของธาตุขันธ์ไง **ภารา หเว ปญจกฺขนฺธา** ภาระหน้าที่ ไง มันเป็นภาระหน้าที่ มันไม่ใช่ความทุกข์ความยากใจ มันเป็นสิ่งที่มันมีอยู่เพราะมันมีธาตุมี

ขันธืใช้ใหม่ มีธาดุมี่ขันธืมันก็มีอยู่ของมัน แต่มันเป็นความทุกซั่มใหม่ เป็นความยึดมั่นถือมั่นใหม่ เป็นความเจ็บช้ำน้ำใจใหม่ ไม่นะ มันมีความทุกซั่มหรือไม่ ไม่มี ไม่มีเพราะอะไร

ไม่มีเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีสติปัญญา ปัญญามันครอบคลุมหมดแล้ว ไม่มีสิ่งใดตกค้าง ไม่มีสิ่งใดเลย เลยทุกซั่มไม่มี

ทุกซั่มไม่มีแล้วกระหายทำไม

อ้าว! ก็ร่างกายมันเหน้อย ก็คนมันเหน้อย เหน้อยก็คือเหน้อยไง เหน้อยก็ไม่ทุกซั่ม ดุสิต พ่อแม่เลี้ยงลูกอาบเหงื่อต่างน้ำเหน้อยใหม่ พ่อแม่เลี้ยงลูกเหน้อยใหม่ๆ ทุกซั่มหรือสุข โอ้ย! ยิ่งเหน้อยยิ่งชอบนะ กินเยอะๆ ยิ่งดีใหญ่ เออ! กินอิมมือนอนอุ่น พอใจ หามาให้ลูกกินนะทุกซั่มหรือสุข ใ้ฉันเทียบถึงมันเป็นโลกๆ นะ

ฉะนั้นบอกว่า “พระอรหันต์ยังมีทุกซั่มอยู่หรือไม่ ยังมีทุกซั่มทางใจอยู่หรือไม่”

มันไม่มีหัวใจ หัวใจก็ไม่มี ไม่มีภวาสวะ ใจคือภพไม่มี ฉะนั้น เวลาบอกว่าใจพระอรหันต์ๆ พระอรหันต์มีใจด้วยหรือ

หลวงตาท่านถึงบอกว่าป็นธรรมธาดๆ เป็นธาดุของธรรม **เอโก ธมฺโม** เป็นธาดุ ธรรมทั้งแห่ง เป็นธรรมทั้งแห่ง ธรรมล้วนๆ ธรรมเหนือโลกด้วย ธรรมที่ไม่เวียนว่ายตายเกิดอีกต่างหาก มันจะเอาทุกซั่มมาจากไหน ทุกซั่มไม่มี ทุกซั่มไม่มีหรือ พระอรหันต์ไม่มีทุกซั่ม แต่พระอรหันต์มีเหน้อยนะ มีเหน้อยนะ หลวงตาเหนือไหล่โคลย้อยเลยเวลาท่านต้องแบกหามพวกเราไป นี่ต้องทำให้เรา มีทุกซั่มใหม่ ไม่ทุกซั่มหรือ ไม่ทุกซั่มเพราะอะไร เพราะมันเป็นภาระ **ภารา หเว ปญฺจกฺขนฺธา**

แต่ของเราปุถุชนมันไม่ใช่ภาระ มันเป็นมาร ขันธมารไ้ ถ้าขันธมาร ขันธมันเป็นมาร เป็นมารมีเวรมีกรรม มีการผูกอาฆาต มีการทำลายล้าง มีการกลั่นแกล้ง มีการขัดข่า มีการทำให้เจ็บช้ำน้ำใจ หลอกหลวงให้ไปตกหลุมตกร่อง นี่ขันธมาร แต่พระอรหันต์นี่ขันธที่สะอาดบริสุทธิ์

ขันธมีสะอาดบริสุทธิ์ด้วยหรือ ขันธนี่นะ

อ้าว! ชั้นที่สะอาดบริสุทธิ์คือจิตใจที่ใสสะอาด ที่ธรรมชาติที่สะอาดบริสุทธิ์นั้นะ มันมี
ภราดรภาพ ปรองดองกัน ถ้าไม่มีชั้นนั้นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปห้ามญาติ ญาติ
ข้างพ่อข้างแม่จะรบกันเพื่อแย่งน้ำนั้นะ ทำไมจำญาติได้ละ ทำไมพระพุทธรูปเจ้าจำพระเจ้าสุทโธ
นะได้ละ ใจนี่คือสังขารทั้งนั้นนะ ใจนี่คือสัญญาทั้งนั้นนะ คือชั้นทั้งนั้นนะ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสื่อสารกับพวกเรา พวกเราคือประชาชน
ในสมัยพุทธกาลนะ นั่นก็ชั้นสังขารชั้นความคิด ความปรุง ความแต่ง แต่มัน
สะอาดบริสุทธิ์ใจ ไม่มีหน้าไม่มีหลัง ไม่มีลับลมคมในใจ นี่ใจ ภราดรภาพ ปรองดองกัน
ชั้นของพระอรหันต์ใจ

นี่พูดถึง “มีทุกข์ทางใจหรือไม่”

ไม่มี ไม่มีทุกข์ ถ้าพระอรหันต์จริงๆ นะ อย่าให้หลงตาว่าละ หันซ้ายหันขวานั้นะ หันลง
หมอนนะ โอ๊ย! หลวงตาทำนเห็นเจ็บนะ พระอรหันต์หันซ้ายหันขวา กลับหลังหันเลย หันไป
ทางโลกใจ กลับหลังหัน หันไปหลอกหลวงเขา หลอกหลวงตัวเองไม่พอยังหลอกหลวงคนอื่นนะ กลับ
หลังหัน นั้นพระอรหันต์

แต่ถ้าพระอรหันต์แบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์แบบครูบา
อาจารย์ของเรานั้นะ นั่นอันนั้นประเสริฐ เราได้พบได้เห็น เราได้เคารพบูชา เราได้เห็นครูบา
อาจารย์ของเรานั้นะ โอ้โฮ! เป็นบุญกุศลนะ

การเห็นสมณะเป็นบุญกุศล สมณะที่ ๑ พระโสดาบัน สมณะที่ ๒ พระสกิทาคามี
สมณะที่ ๓ พระอนาคามี สมณะที่ ๔ เราได้เห็นสมณะ สมณะประเภทใด เราได้เห็นสมณะนี้
เป็นมงคลชีวิต แล้วเราได้อยู่กับครูบาอาจารย์ของเรานั้นมีมงคลชีวิตไหม

เรามีมงคลชีวิตอยู่แล้ว แต่เรารู้หรือไม่ว่านี่อีกเรื่องหนึ่ง แต่เรามีมงคลชีวิต เราได้พบได้
เห็น เราได้อยู่กับท่าน เราได้อาศัย เราได้ช่วยเหลืองานท่าน นี่เราได้อยู่ของเรา เราภูมิใจของเรา
เราภูมิใจของเรา

นี่ถ้าเป็นของแท้ ของแท้คือพระธรรมดาใจ ก็คือหลวงตานี่ไง ปากเปียกปากแฉะดำพวก
เราอยู่นี่ไง พระอรหันต์นะ ด่าเจ็บ นี่ไง พระอรหันต์ของเราไง พระอรหันต์ของเราดำเจ็บๆ ด้วย
แล้วเราก็พอใจ นี่หันแท้ใจ ไม่กลับหลังหัน โอ้ย! สร้างภาพ ชัดฉิว อาบน้ำร้อน นั่นนะกลับหลังหัน
มันคนละหันนะถ้าหันอย่างนั้นนะ

เขาเขียนถามเอง เขาถามมาเอง “๒. ทุกข์ทางใจเป็นขั้นหรือเป็นกิเลส”

นี่ก็ยังคงคิดอยู่ละว่ามีทุกข์นะ เพราะอะไร เพราะเวลาปริยัติ เวลาการศึกษาเขาจะบอก
ว่าพระพุทธเจ้ายังมีทุกข์อยู่ มีทุกข์อยู่เพราะว่าท่านยังบ่นกับพระอานนท์ว่าท่านกระหายน้ำ
ท่านมีความทุกข์ เขาบอกว่าพระอรหันต์ยังมีทุกข์อยู่

มันจะมีที่ไหน จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ดับสิ้น ดับหมด
ดับไม่มีเศษเหลือ มันจะเอาทุกข์มาจากไหน

จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ กลั่นออกมาจากสัจจะความจริง เห็นใหม่ ทุกข์เกิดขึ้น
ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป ทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นความจริง ทุกข์มันมีอยู่โดยดั้งเดิม ทุกข์มันเป็น
ความจริงอยู่แล้ว ทุกข์เพราะอะไร ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ ได้ละสมุทัย ได้ละอัสถุยุง
สงเสริม ละอัสถุยุงที่เป็นเครื่อง ใสที่เป็นเถาที่ไปเกาะทุกข์ไว้ละ ได้ทำลายหมดแล้ว ได้ถอดได้ถอน
หมดแล้ว มันไม่มีสมุทัยไปเกาะเกี่ยวกับทุกข์ ทุกข์มันจะเกิดขึ้นได้อย่างไร

ทุกข์มันจะไม่เกิดขึ้นเพราะอะไร เพราะมันเกิดนิโรธๆ นิโรธคือการดับ นี่ไง ที่หลวงปู่
จวนท่านพูดบอกว่า นิโรธของหลวงปู่มันไม่เหมือนนิโรธสมาบัติไง นิโรธคือการดับทุกข์ ดับ
ทั้งหมดไง มันดับสิ้น ดับสิ้น ไม่มีสิ่งใดเหลือ ดับหมด มันจะทุกข์มาจากไหน ถ้ามันไม่มีทุกข์แล้ว
จบ

อัสถุยุงที่มันเป็นภาวะ คำว่า “เป็นภาวะหน้าที่” คนเรานะ ดูสิ เป็นถึงพระอรหันต์นะ ไม่
รู้จักการอยู่การกินหรือ เป็นถึงพระอรหันต์นะ กินก็กินไม่เป็นหรือ ถ่ายก็ถ่ายไม่เป็นหรือ อ้าว!

มันก็กินได้ถ่ายได้ พอกินได้ถ่ายได้ นี่เนมหายานไง หิวก็กินไง ปวดท้องก็ขับถ่ายไง นี่พระอรหันต์ของมหายานเขาพูดอย่างนั้นนะ อ้าว! หิว หิวก็กิน

เขาถาม พระอรหันต์ดำรงชีพอยู่อย่างไร

อ้าว! พระอรหันต์หิวก็กิน ปวดท้องก็ขับถ่ายทิ้ง นี่ไง พระอรหันต์ก็เป็นเรื่องธรรมดา พอเป็นเรื่องธรรมดา มันถึงว่า สอุปาทิเสสนิพพาน สะคือเศษส่วนที่ยังมีอยู่ ต้องประคองธาตุขันธ์ไปจนถึงที่สุด

เวลาพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะไปลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบริณีพพาน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีอำนาจวาสนามากนะ ท่านสร้างสมประสบการณ์ของท่าน ท่านฝึกหัดของท่าน อัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวาต้องตายก่อนท่าน มันเหมือนกับว่าท่านปั้นมาทั้งนั้นเลยนะ แล้วก็ตายก่อนท่านไปหมดเลย เหลือทิ้งท่านไว้ไง สุดท้ายแล้วท่านก็ต้องทิ้งธาตุขันธ์ของท่านไป แล้วท่านก็ทิ้งธาตุขันธ์ของท่านไป มันก็มาได้พระกัสสปะ พระกัสสปะมาบวชเอาตอนแก่ ตอนแก่อายุแปดสิบ “กัสสปะเอ๋ย เธอก็อายุปานเรา ทำไมเธอยังถืออัฐองควัตร เธอก็เป็นพระอรหันต์แล้ว”

“อ้าว! ข้าพเจ้าจะทำเพื่ออนุชนรุ่นหลังไปไง”

ฉะนั้น พอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบริณีพพานไปแล้วสามเดือน พระกัสสปะทำสังคายนา ทำสังคายนา ใ้โฮ! นี่มันเป็นสายบุญสายกรรมนะ มันเป็นเวรกรรมของใคร

ฉะนั้น สิ่งที่ว่ามันเป็นภาวะเป็นหน้าที่ ทุกข์ไม่มี พระอรหันต์ไม่มีทุกข์ ทุกข์ทางอะไร เขาบอกว่าทางใจๆ ทางใจนี่เป็นการสื่อสารกับสังคมที่เข้าใจว่าทางใจ มันไม่มีหรอก ใจก็ไม่มี ทุกข์ก็ไม่มี แล้วไม่มีแล้วบ่นเหนือบ่นทุกข์ทำไม

ใ้โฮ! เวลาหลวงตาท่านเหนือบ่นบ่นนะ บ่นนำดูเลย บ่นเพราะมันเป็นธาตุขันธ์ในร่างกายนี้ เห็นไหม ดูทางการแพทย์ ทางการแพทย์ เราดำรงชีพอย่างไรมันก็จะมีโรคภัยไข้เจ็บ

อย่างนั้น นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อเราต้องการอาศัยธาตุขันธ์นี้เพื่อจะสื่อสาร สื่อสารเพราะอะไร เพราะเป็นโลกไฉ

เราเข้าใจ เห็นไหม สบตาๆ สบตากี่รู้ใจ สบตากันนะ สบตากัน สั่งงานกัน แค่สบตานะ จะเอาไฉนั้น จะเอาไฉนี้ มันเป็นเรื่องของธาตุขันธ์ มันเป็นเรื่องทั้งหมดทั้งแท่งนะ ฉะนั้น ทุกข์ทางใจไม่มี ทุกข์ทางใจไม่มี

เขายก “ทุกข์ทางใจเป็นขันธ์หรือเป็นกิเลส”

นั่นแน่ เราถึงบอกว่ามันเขียนมานี้มันเคารพกฎจริงหรือเปล่าวะ เพราะถ้าทุกข์ทางใจมันมี มันเป็นใจกับขันธ์นี้เป็นอันเดียวกันหรือเปล่า

ไม่เป็น แล้วคนภาวนาเป็นเขาจะรู้ ถ้าอธิบายไปแล้วมันก็เป็นแง่เป็นมุมที่คนจะได้แย้งอีกนะ

ขันธ์ก็คือขันธ์ จิตก็คือจิต จิตไม่ใช่ขันธ์ ขันธ์ไม่ใช่จิต เพราะว่าขันธ์มันเกิดดับ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณมันเกิดดับ แต่จิตมันไม่ดับ เห็นไหม ขันธ์ไม่ใช่จิต จิตไม่ใช่ขันธ์ แล้วจิตกับใจแทนกัน แล้วถ้าทุกข์ทางใจมี มันเป็นขันธ์ ถ้าเป็นขันธ์ มันเป็นกิเลสหรือไม่

เออ! จะบอกว่าพระอรหันต์ยังมีกิเลสไฉใหม่ ก็กลับหลังหันนั้นไฉ กลับหลังหันนั้นนะ มันมีกิเลส กิเลสทั้งตัว หันอย่างนั้นนะ พอหันอย่างนั้นไม่มีประโยชน์อะไรหรอก เพราะว่าอาชีพนะ พระอาชีพ เราไม่ใช่อาชีพระ พระอาชีพ อาชีพระ มันก็เพื่อเป็นอาชีพ แต่เราบวชจริงๆ เราบวชมาเพื่อชำระล้างกิเลส

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า “ทุกข์ทางใจเป็นขันธ์หรือเป็นกิเลส”

ทีนี้พูดถึงถ้าทุกข์ทางใจ มันก็อย่างพวกเรานะได้ ทุกข์ใจ ใ้พวกอมทุกข์นี้ เออ! ถ้าทุกข์อย่างนี้มันเป็นกิเลสทั้งหมดเลย ถ้าทุกข์ของพวกเรานี้ ใ้พวกยังมีติดบอดอยู่

“ทุกข์ทางใจเป็นขันธ์หรือเป็นกิเลส”

เป็นขั้นด้วย เป็นขั้นเพราะมันต้องมีขั้น มันต้องมีขั้น ๕ มันถึงจะเข้าใจของมันได้ ถ้าเข้าใจได้มันก็เป็นกิเลสด้วย นี่ขั้นธมารัง ขั้นกับกิเลสเป็นอันเดียวกันไง แล้วถ้ามันไปอยู่ที่ใจ อยู่ที่จิตนะ มันก็เป็นอนุสัยไง มันก็เป็นอวิชชา ถ้าจิตมันมีอวิชชา ถ้าขั้นมันมีขั้นธมาร ถ้าเป็นกิเลสนะ กิเลสมันก็ออกมารูปอย่างนี้ ถ้าเป็นขั้นก็ขั้นธมาร ถ้าเป็นใจ ใจก็เป็นอนุสัย อนุสัยมันนอนเนื่องมากับใจ อนุสัยมันเป็นกิเลสที่ละเอียดกว่า เพราะถ้าครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติ แล้วท่านก็เห็นกิเลสอย่างหยาบ กิเลสอย่างกลาง กิเลสอย่างละเอียด

กิเลสหยาบๆ โมโหโทโสนี่กิเลสหยาบๆ แล้วถ้ากิเลสโมโหโทโสหยาบๆ นะ พระอรหันต์ทำไมเสียงดัง ยังมีอารมณ์รุนแรง

ไฉนมันไม่รู้จัก ไม่รู้จักว่าเวลาธรรมพรั่ง เห็นไหม คุณสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกว่าฤทธิ์ที่มีอำนาจมากที่สุดคือบันลือสีหนาท บันลือสีหนาทก็คือดำมิงนี้ บันลือสีหนาทก็คือการดำคนนี่

เขาคำดำไซ้ไหม แต่ถ้าเป็นธรรมก็เป็นเทศน์ไง บันลือสีหนาทฤทธิ์มันประเสริฐ นี่ไง บอกว่า เวลาบันลือสีหนาทราชสีห์คำราม มันเป็นประโยชน์ทั้งนั้นนะ กิเลสที่อยู่ในใจมันก็หมอบหมดนะ นี่พูดถึงว่าถ้าคนเข้าใจนะ ถ้าคนเข้าใจ เรามีครูมีอาจารย์ เราจะเข้าใจเรื่องอย่างนี้ได้ แต่ถ้าเราไม่มีครูบาอาจารย์ไง เราไม่มีครูบาอาจารย์

เราจะบอกว่า ไฉกลับหลังหันนะมันตั้งประเด็นมาเรื่อยๆ แล้วมันก็แห่เรื่อยๆ ไฉพวกนี้มันเป็นแง่มุมของเขา ไม่มีอะไรทำที่ตั้งประเด็นขึ้นมา แล้วพวกเราก็ต้องมากปัญหาบ่าบอคอแตก

สมาธิทำเป็นหรือเปล่า เป็นชาวพุทธแท้ไหม ถ้าเป็นชาวพุทธแท้มันต้องเคารพตน ถ้าเคารพตนมันก็ต้องมีสัจจะ พูดจริงทำจริง มันต้องมีสัตย์ คนซื่อสัตย์ คนมีสัตย์ทำอะไรทำจริง ไม่ใช่สัตว์เดรัจฉาน มนุสสติรัจฉาน มนุสสเปโต เทียวทำลายเขา เทียวข่มเหงคนอื่น

แต่ถ้าเป็นความจริง ช่มกิลเลสของตนให้อยู่สิ กิลเลสในใจของตนนะ หน้าทีของเรา นะ เอาใจของเราไว้ในอำนาจของเรานั้นนะ นี่ศากยบุตรพุทธชินโรสเป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำสัจจะความจริงขึ้นมาอย่างนี้มันจะเป็นความจริง

นี่พูดถึงถ้ามันเป็นเรื่องของกิลเลสนะ แต่ถ้ามันเป็นเรื่องของฟังเขาแล้วว่า คือเป็นมุมแง่มุมของพระ เขาก็ตั้งประเด็นกันมาอย่างนี้ โอ้ย! ถ้าจะรู้จักไปรู้จักปฏิบัติสมุปบาทนะ แหม! มันปักยากการนะ มีภพมีชาตินะ แล้วพอคนเขียนเป็นอย่างนี้บ๊อบ ใช้อีกฝ่ายหนึ่งก็บอกเลยบอกว่า การประพฤติปฏิบัติมันเป็นชาติปัจจุบันนี้ ไม่ใช่ข้ามภพข้ามชาติ

โอ้ย! ถกกันบ๊อบคอกแตก แต่มันไม่รู้จักใจมันหรือ มันไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร มันไม่รู้ว่าจะศาสนาเกิดที่ไหน ชัยภูมิของการฟาดฟันของกิลเลสเขาทำกันตรงไหน ทำกันไม่เป็นหรือ ฉะนั้นครูบาอาจารย์ของเราท่านทำเป็นของเรา

ฉะนั้น คำถามถามในการหาแง่มุมมัน เป็นเรื่องโลกๆ ไร แต่เราก็พูดแล้ว พูดจบแล้ว ฉะนั้นถึงบอกว่า ถ้ามันเป็นความจริงนะ เป็นแบบของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำจริง จิตนี้เหมือนนกทองเที่ยว มันเที่ยวไปทั่ว มันรู้รอบขอบชิด มันร้อยแปด แล้วท่านกำจัดกิเลสจนสิ้นของท่านไป ท่านเป็นอาจารย์ใหญ่

คูสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นครูเอกของโลก หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเป็นอาจารย์ใหญ่ ท่านมาฟื้นฟูของท่าน แล้วพวกเราประพฤติปฏิบัติตามกันมาแล้วเรามีครูบาอาจารย์ที่เป็นน้ำเป็นเนื้อให้พวกเราได้เป็นแบบอย่าง เราภูมิใจแล้ว

ไอ้ที่หลับตาแล้วมีแต่ซีไม้ ไอ้กลับหลังหันนะ ใสนั้นปล่อยเขาไป มันเป็นเรื่องแบบว่าชนโคกับเขาโคไป คนโง่มากหรือคนฉลาดมากไป ถ้าคนฉลาด คนฉลาดมันก็ต้องหาเหตุผลสอนเราไป ไอ้คนโง่ก็เชื่อตามๆ กันไปเป็นอุปาทานหมู่ จับกันจูงกันแล้วก็เฮๆ อยู่นั่นนะ

เราตั้งสติไว้แล้วเราไม่ไปกับเขา เราตั้งสติของเรา เอาจริงเอาจัง หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ พิสูจน์กลางหัวใจนี้

นี่พูดถึงว่า พระอรหันต์มีทุกข์หรือไม่มีทุกข์

ถาม : เรื่อง “เสียงดังตุ้มคล้ายระเบิดขณะสวดมนต์คืออะไรครับ”

กราบนมัสการหลวงพ่อกับที่เคารพนับถือ กระผมขอเรียนถามปัญหาดังนี้

๑. ปกติผมจะสวดมนต์ทำวัตรเช้าเย็นทุกวัน มีบางครั้งที่จิตสัมผัสเสียงคล้ายระเบิดดังตุ้ม คล้ายเป็นพลังอะไรสักอย่างอัดกระแทกใจ บางครั้งแรงจนสะดุ้งโหยงเลยครับ ทำให้นึกถึงหนังจีนบู๊ลิ้มที่จอมยุทธ์ต่อสู้กันโดยใช้กำลังภายในอัดกระแทกใส่กัน อาการนี้มักจะเกิดขึ้นทุกครั้งที่ผมตั้งใจสวดมนต์ด้วยสมาธิจิต แต่ถ้าสวดแบบใจลอยหรือง่วงๆ จะไม่เกิดอาการแบบนี้ครับ เหตุเกิดขณะพักอยู่บนดอยแวดล้อมด้วยต้นไม้ใหญ่มากมาย แต่ก่อนแต่ไรอยู่บ้านที่ททม. ก็เคยเป็นเหมือนกัน แต่แค่แว่วๆ กระผมอยากเรียนถามหลวงพ่อกับว่า พลังตุ้มที่กระแทกมานั้นคืออะไรครับ

๒. ในบางครั้งก็รู้สึกมีผีทำเดินหนัๆ รอบตัวกระผม ไม่ว่าจะนั่งหรือนอน สวดมนต์ กระผมจะรอกจนกว่าสวดมนต์และภาวนาเสร็จจึงอุทิศส่วนกุศลไปให้สิ่งเหล่านั้น กระผมมักจะพูดลอยๆ ว่าท่านเป็นใคร มาทำไม ช่วยมาปรากฏในฝันแทนการมาให้เห็นจะๆ ด้วยเถิด กลัวก็กลัว แต่ก็อยากรู้ อยากเห็นครับผม คำถามคือทำอย่างไรจึงจะสื่อสารกับพวกเขาได้ ขอเรียนกราบขอบพระคุณหลวงพ่อกับครับ

ตอบ : นี่สองข้อ ข้อที่ ๑. เสียงตุ้มๆ เสียงตุ้มเสียงสิ่งต่างๆ มันมี อย่างที่พูดเวลาเทศนาว่าการตลอด จะบอกจิตนิสัยของคน คนเรานี้ละ เวลาประสบการณ์ของคนใด ประสบการณ์ของคนๆ ถ้าคนที่มีวุฒิภาวะเสมอกันมันจะรู้เห็นเหมือนกันได้ ถ้าประสบการณ์ของคนวุฒิภาวะมันแตกต่างกันมันจะรู้เห็นเหมือนกันไม่ได้

ไอ้เสียงที่กระแทกตุ้มๆ เวลาเราไปประพฤติปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ของเราท่านไปปฏิบัติ ท่านจะหาที่แรงๆ ที่แรงๆ ถ้าที่แรงๆ มันจะมีเจ้าที่เจ้าทาง ว่าอย่างนั้นเถอะ เจ้าที่เจ้าทาง พวก

ภุตตีปีศาจมันมีของเขาอยู่อย่างนั้น นี่ผลของวิภวณะ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวิภวณะมันมีของมันอยู่อย่างนั้น

ที่นี้เราเป็นชาวพุทธใช้ใหม่ ชาวพุทธของเรา เราเกิดมาแล้วเราให้เชื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้เชื่อสังฆกรรม ให้เชื่อข้อเท็จจริงนั้น สิ่งที่เขาเป็นภุตตีปีศาจ เขาเป็นเจ้าของที่เจ้าทาง เขาก็เสวยภพเสวยชาติของเขา เขาก็มีความทุกข์ความยากของเขาทั้งนั้นนะ ทุกคนก็เกลียดความทุกข์ ปรรารถนาความสุขทั้งนั้นนะ

คนที่เกลียดความทุกข์ ปรรารถนาความสุข ถ้ามีผู้ทรงศีล มีผู้สิ่งใดไป ถ้าเขาเป็นสัมมาทิฐิเขาก็เชิดชูบูชา ถ้าเขาเป็นมิจฉาทิฐิไม่ว่า มิจฉาทิฐิที่ของเขา เขาก็หวงกั้น เขาไม่ต้องการให้เราเข้าไปในที่ทางของเขา ฉะนั้น นี่พูดถึงว่าสิ่งที่ผลของวิภวณะนะ

ฉะนั้น คนที่มีอำนาจวาสนาสิ่งใด ถ้าโดยความดีอันโดยต่างๆ ถ้าไปเจอพวกที่แรงๆ โดนเหมือนกันหมด แต่เวลาคนของเราจะรู้จะเห็น จะรู้จะเห็นมันรู้เห็นจากจิตของเราไง ถ้าจิตของเรา เราประพฤติปฏิบัติ จิตของเราเป็นหลักมีเกณฑ์ เราจะรู้เห็นสิ่งอย่างนี้ บางคนเขาก็รู้เห็นของเขาได้ บางคนเขาก็ไม่รู้เห็นของเขา ถ้าไม่รู้เห็นของเขา

เวลาสิ่งที่เราไม่รู้เห็นของเรา เวลาเสียงที่มันดังตมๆ

ตมก็คือตม แล้วตมทางซ้ายก็ให้ตมทางขวาอีกทีหนึ่ง ตมทางขวาก็จะให้ตมข้างหน้า ตมข้างหลัง ตมก็ตม ถ้าเรามีสติปัญญา มันเป็นเรื่องนามธรรมทั้งนั้นนะ มันไม่มีสิ่งใดมาสัมผัสเตือนหัวใจของเราได้ถ้าเรามีสติปัญญาไง

แต่ถ้าเราไม่มีสติปัญญา สิ่งใดเสียงตมๆ ตมๆ มันคืออะไรละ ตมๆ มันเป็นเรื่องที่กระทบขึ้นมาให้เราไปรับรู้ ถ้าไปรับรู้แล้ว เราภาวนา ภาวนาเพื่อจิตสงบ เราภาวนาเพื่อเป็นสังฆกรรม เราไม่ได้ภาวนาเอาเสียงตมๆ

เสียงตมๆ ก็ไปดูเขาซัอมรบสิ ปืนใหญ่ยิงตมๆ อยู่นั่นนะ เขาซัอมรบ เขายังกันอยู่นั่นนะ นั่นคืออะไรละ นี่เราเห็นอย่างนั้นมันเกิดจากกระสุนปืน แต่เสียงตมๆ ตมๆ นั่นมันเกิดจากเรา

เกิดจากเรามันเกิดได้ร้อยแปด มันเกิดได้หลายช่องทาง ถ้ามันเกิดได้หลายช่องทางนะ ถ้ามันเกิด เกิดเป็นประโยชน์กับเราหรือไม่

ถ้ามันเกิดเป็นประโยชน์กับเรา เห็นไหม เวลาคนที่ประพฤติปฏิบัติ คนที่มีอำนาจ วาสนามันมีเทวดา อินทร์ พรหมมาเชิดชู คนที่เขารู้เขาเห็นเขาจะเก็บของเขาไว้ในใจนะ เก็บไว้ในใจแล้วเขาจะไปสื่อสารกับครูบาอาจารย์ของเราไป ให้ครูบาอาจารย์ของเราชื่นใจด้วยว่าทำ แล้วมันมีสิ่งตอบสนองอย่างนี้ ถ้าตอบสนองอย่างนี้ สิ่งที่ตอบสนองสิ่งอย่างไรมันก็เป็น ผลกระทบจากอายตนะ ผลกระทบจากจิตของเรา เห็นไหม แต่ถ้าเราทำของเรา เราภาวนาเพื่ออะไร ศีล สมาธิ ปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญา

ศีล สมาธิ ปัญญา นี่เป็นมรรค สิ่งที่เป็นมรรค เป็นมรรคเป็นการฝึกหัด เป็นการฝึกหัด ให้ใจมันมีหลักมีเกณฑ์นะ ถ้ามีหลักมีเกณฑ์มันจะเข้ามาที่นี้ไง

แต่ถ้ากว่าจะเข้ามรรคๆ มันเข้าไปในทางปลีกย่อย ในข้างทาง มันไม่เข้าสู่ทางๆ แล้วก็ไปตื่นตื่น นี่มันอยู่ที่วาสนาของคน วาสนาของคนนะ ถ้าบารมีอ่อนนะ เห็นอะไรก็เชื่อ เห็นอะไรก็ว่าจริง เห็นอะไรก็ว่าแน่...ไร้สาระ

เราจะมีครูบาอาจารย์อย่างนี้ ครูบาอาจารย์ของเราจะคอยคัดคอยแยก เสียงก็คือเสียง ถ้าเสียงคือเสียง เสียงมันเกิดกับเราไง ถ้าเรานั่งกันอยู่ ๑๐ คน เสียงตื้นขึ้นมาก็ต่างคนต่าง เออ! ต่างคนต่างวางทำนะ ฉันทเป็นคนมั่นคง ฉันทเป็นคนไม่ตื่นตื่น ไม่สนใจเลย แต่ถ้าอยู่คนเดียว แหม! ร้อยแปด คิดไปคนเดียวเลย ถ้าอยู่กัน ๔-๕ คนนะ แหม! ต่างคนต่างมั่นคง ไม่สนใจ นี่ก็เหมือนกัน ถ้าอยู่คนเดียว ถ้าเราคิดอย่างนี้ก็ได้ เสียงก็คือเสียง ถ้าเราไม่สนใจมัน มันก็จบไปได้

ที่นี้คนเราแบบว่ามันมีเวรมีกรรมไง คำว่า “มีเวรมีกรรม” ถ้าเกิดพวกเวรพวกกรรมอยู่ข้างเคียงกัน เขาจะขอสิ่งใดอีกเรื่องหนึ่งไป ใ้กรรมอย่างนี้ กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน การเกิดการตายของสัตว์โลกมันแตกต่างกันอย่างนี้ ฉะนั้น สิ่งใดที่มันเกิดขึ้น เกิดขึ้นก็เป็นกรรมที่เราทำมา กรรมที่ทำมา

ก็ย้อนมาที่เราพูดนี่ เราพูดถึงสังขารม เราพูดถึงมรรค เราพูดถึงสังขารมในธรรมะของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะเราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราไม่เชื่อมงคล
ตื่นข่าว เราไม่เชื่อภูตผีปีศาจ เราไม่เชื่อเสียงตุ้มๆ ตุ้มๆ เสียงก็คือเสียง กลิ่นก็คือกลิ่น รสก็คือรส
แล้วประสาทสัมผัสมันเกิดได้ แล้วมันเกิดได้ขึ้นมา เกิดได้ก็วาง รู้อะไรก็วาง คนภาวนามานันรู้
มันเห็นทั้งนั้นนะ ถ้ารู้เห็นก็วาง ถ้าไม่รู้เห็น เห็นใหม่

อย่างที่หลวงตาท่านพูด ท่านภาวนาของท่านไป พอจิตสงบแล้วเห็นมันเป็นเหมือนไฟ
พะเนียงขึ้นมาเต็มที่แล้ว ท่านก็อยากจะพิสูจน์ ท่านก็ไปกับมันนะ ไปกับที่ไฟพะเนียงมันพุ่ง ก็
พุ่งๆ พุ่งไม่จบไม่สิ้น ท่านบอกท่านตามจนเหนื่อยเลย ไม่จบไม่สิ้นสักที เลิก กลับมา เลิก จบ นี่
ถ้าพิสูจน์ๆ ก็เป็นอย่างนี้ มันล่อใจ มันล่อให้ไปไง ถ้าคนมีสติปัญญาเขาไม่ไปหรอก นี่เรารู้ก็รู้ เรา
เห็นก็เห็น อืม! ก็เห็นนะ

คนเรา ความคิดของคนหนักแน่น บางคนอ่อนไหว มันก็มีทั้งนั้นนะ นี่ก็เหมือนกัน เรา
ไม่สนใจ เห็นก็เห็นนะ วัดก็อยู่ที่นี้ไง โยมมาวัดใช่ไหม เดียวโยมก็กลับบ้านโยมไป วัดก็ทิ้งไว้ไง
อย่าแบกวัดไปบ้านนะ เดียวตำรวจจะจับ

มาถึงก็เห็นวัดใช่ไหม เห็นเสร็จแล้วกลับบ้านก็กลับไปสิ วัดก็ทิ้งไว้ นี่ก็เหมือนกัน จิต
ไปรู้ไปเห็นอะไรก็วางไว้สิ วางมัน มันมีของมันอยู่อย่างนั้นก็วางของมันไว้ มันจะมีอะไร

นี่พูดถึงเสียงตุ้มๆ ึง แล้วเขาถามว่าเสียงตุ้มๆ มันคืออะไร แต่มันกระแทกนะ กระแทก
หัวใจเหมือนหนังกำลังภายในเลยละ กระแทกดังตุ้มเลย

กระแทกก็คือกระแทก มันมีผลทั้งนั้นนะถ้าเราไปรับรู้ เห็นใหม่ ในทางการแพทย์นะ
คนเราจะเจ็บไข้ได้ป่วยด้วย ๓ อย่าง อย่างหนึ่งคือการเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยความเสื่อมสภาพของ
ร่างกาย นี่เรื่องจริง อีกอย่างหนึ่งด้วยกรรม กรรมของสัตว์ เวลาผลบุญผลกรรมมันมามันเป็น
อีกอย่างหนึ่งคืออุปาทาน แล้วเวลาเป็นอุปาทาน พวกหมอมันจะลอง เวลาเป็นอุปาทานนะ เขา
ฉีดยา เขาฉีดน้ำกลั่นไง ฉีดยา อ้าว! ฉีดยาแล้ว หาย หายทันทีเลย เพราะมันเป็นอุปาทานนะ

เวลาคนเจ็บไข้ได้ป่วย พระพุทธเจ้าบอกการเจ็บไข้ได้ป่วยของมนุษย์เป็น ๓ อย่าง นี้อยู่
ในพระไตรปิฎกเลย

๑. เพราะความเสื่อมสภาพเป็นเรื่องธรรมดา เป็นเรื่องความจริง

๒. กรรม

๓. อุปาทาน

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เราเห็นมันเป็นความจริงก็ได้ ถ้าเราเป็นอุปาทาน เราไปยึดมันมัน
มากขึ้นไป มันเป็นไปทั้งนั้นนะ ถ้าวางได้ ถ้าจิตเป็นปกติ จิตปกติคือสมาธิ สมาธิคือจิตปกติ จิต
ตั้งมั่น

แต่ในปัจจุบันนี้จิตของเราเป็นปุถุชน จิตเราไหลไปกับอารมณ์ความรู้สึก จิตเราไหลไป
ตลอด เราถึงพยายามทำความสงบของใจเข้ามาให้เป็นปกติ ปกติคือจิตเป็นสมาธิ สมาธิคือ
ความปกติของใจ แต่ใจที่มันเป็นอยู่นี้มันไม่ปกติไง แล้วไม่ปกติมาตุ้มๆ ตามๆ อันนี้ไปใหญ่เลย
นี่ถ้าพูดถึงเรามีปัญญาบ้าง สิ่งที่เป็นปัญหาจะจบ

ฉะนั้น เขาถามว่า ตุ้มๆ มันคืออะไร

มันเป็นได้ มันมีที่มาเยอะแยะ มันเป็นไปได้หลายอย่าง ถ้ามันเป็นไปได้หลายอย่าง
เพราะพูดอะไรบ้างมันจะเป็นประเด็นทันทีเลย ต่อไปบ้างใครติดตามขึ้นมามันก็จะคิดเลย “โอ้ย!
เป็นอีกแล้วๆ”...ไม่เป็น ไม่ใช่ๆ ใต้นี้มันของคนถาม ใจของเรามันอีกตุ้มหนึ่ง

เวลาเขาซ่อมรถมันก็เป็นเสียงกระสุนปืนนะ เวลาเครื่องบินเอฟเวลามันทำเสียงบี้มๆ
ใต้นั้นเสียงจากเครื่องบินนะ เวลาฝนตก เวลาถอนเมฆมันมีพลังงานของมัน มันสั่นดาปกัน
เสียงฟ้าร้อง เห็นไหม เสียงทั้งนั้นเลย แต่มันมาจากอะไรแตกต่างกันหลากหลาย นี่ก็เหมือนกัน
เสียง แต่เรามีสติปัญญาของเรา เราเอาใจเราไว้ในอำนาจของเรา จบ

“๒. ในบางครั้งรู้สึกว่ามีเสียงผีทำหนังกๆ ที่เดินมารอบตัวของเรา”

กรณีอย่างนี้ ถ้านักปฏิบัติเรา เราเชื่อเรื่องจิตเรื่องวิญญาณอยู่แล้ว แต่จิตวิญญาณของสัตว์โลก จิตวิญญาณของสัมภเวสี จิตวิญญาณของผู้ที่เสวยภพเสวยชาติ นั้นเป็นจิตวิญญาณของเขา

ถ้าจิตวิญญาณของเขา คูสิ ที่ว่าหลวงปู่จวน หลวงปู่จวนท่านไปอุทิศส่วนกุศลให้เปรตสองตนที่ภูสิงห์ เห็นไหม จากเปรตสองกลายเป็นเทวดาขึ้นมาเลย แล้วในพระไตรปิฎกบอกว่าผู้ที่จะรับบุญกุศลได้ต้องเป็นปรตตูปชีวีเปรต เปรตชั้นหนึ่งที่ได้รับบุญกุศลได้เท่านั้นๆ เปรตอย่างอื่นรับไม่ได้ ใ้มันมันเป็นข้อเท็จจริงใจ แต่ด้วยอำนาจวาสนา ด้วยบุญบารมี ด้วยคุณธรรม อีกเรื่องหนึ่ง มันจะแยกออกจากพระไตรปิฎกแล้ว

เคารพนะ พระไตรปิฎก เคารพมาก ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เคารพมาก แต่โดยข้อเท็จจริงใจ แอ็กซีเดนต คือสิ่งแปลกแยกเฉพาะมันมีอยู่บ้าง มันครอบคลุมได้ไม่หมดหรอก โดยหลักๆ เป็นแบบนั้น โดยหลักๆ คือผลของวิญญะ นี้โดยหลัก แต่คนที่มีคุณธรรมทำสิ่งนี้ มันทำได้

ที่นี้ย้อนกลับมาในใจ ที่ว่ามันมีเสียงกระทบ เสียงต่างๆ

มันเป็นกรรมของสัตว์ๆ เราอุทิศส่วนกุศล **สพฺเพ สตุตา** เรา**สพฺเพ สตุตา**ของเรา เพียงแต่กรรมแบบว่ามันชัดแจ้งใจ อยู่ในพระไตรปิฎกนะ มีบุคคลอยู่สองคนเป็นเพื่อนกัน ผัดกันฆ่าคนละชาติ ผัดกันฆ่ามาตลอด แล้วมีอยู่ชาติสุดท้ายเขาเกิดมาสองคน อยู่ในพระไตรปิฎก พอเขาออกไปป่า ไปเที่ยวป่าด้วยกัน ไปนอนอยู่ในถ้ำ อีกคนหนึ่งลุกขึ้นมากำลังจะฆ่าเพื่อน พระพุทธเจ้าเสด็จมาโดยฤทธิ์

โดยฤทธิ์พระพุทธเจ้าเสด็จไปไหนเหมือนคู้แขนเหยียดแขน พระพุทธเจ้าไปแล้ว จะไปไหนก็ได้แบบนี้ เร็วกว่าเครื่องบินอีก พับๆ เลย พับ! มาเลย “หยุดก่อนๆ เธออย่าทำอย่างนั้น” พออย่าทำอย่างนั้น ให้ปลุกเพื่อนใจ ให้เพื่อนเขาปลุกเพื่อนเขาขึ้นมา

พอปลุกเพื่อนขึ้นมาแล้วพระพุทธเจ้าเทศน์เลย เธอสองคนผลัดกันเข้ามาอย่างนี้ ชาติที่แล้วไอ้คนที่นอนอยู่ฆ่าคนนี่ แล้วคนนี่ ทุกชาติๆ จะผลัดกันเข้ามาทุกภพทุกชาติเลย ชาตินี้ปลุกขึ้นมาแล้วเทศน์ว่าการให้เห็นโทษของมัน เห็นโทษของมันแล้วให้ขมาลาโทษกัน

ให้ขมาลาโทษ เห็นไหม เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ถ้ามันเป็นเพื่อนกัน เป็นเพื่อนรักกัน แต่ฆ่ากันอย่างนี้มาทุกภพทุกชาติ แล้วฆ่ากันมานี้ยาวไกลเลย จนมาชาติที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปลุกขึ้นมา

ทีนี้บอกว่าไอ้ที่ว่า เราเกิดเราตาย เรามีของเราไง เราเกิดมาเรามีเวรมีกรรมกันมาทั้งนั้น มนุษย์ที่เกิดมาไม่เคยเป็นญาติ ไม่เคยเป็นพี่น้องกันไม่มี การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะเราเคยมีความสัมพันธ์อะไรต่อกันมา ถ้ามีความสัมพันธ์ต่อกันมา เรามาทำความสงบของใจเราเป็นสมาธิขึ้นมา ไอ้เสียงที่มันใกล้ขีดขึ้นมากก็ขบ้าง ขอน้อย ก็เรารู้จักกันไง เขารู้จัก แต่เราไม่รู้จัก

เออ! เวลาคนมันทุกข์มันยากมันรู้จักนะ คนติดคุกมันต้องการให้คนไปเยี่ยม คนติดคุก “เอ้! เมื่อไหร่เพื่อนจะมาเยี่ยมสักที เมื่อไหร่เพื่อนจะมาเยี่ยมสักที” ไอ้อยู่ข้างนอกมันเพลิน ไม่เคยไปเลย ไอ้คนอยู่ในคุกมันรอเพื่อนมาเยี่ยมเลย

นี่ก็เหมือนกัน เราเกิดเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราสวดมนต์ เรานั่งสมาธิภาวนา สิ่งใดสิ่งหนึ่งมันเกิดขึ้นนะ **สพฺเพ สตฺตา** เพราะเรารู้ไม่ได้ว่ามันมีสิ่งใดที่มันผูกพันกันมา เรา**สพฺเพ สตฺตา**ไป **สพฺเพ สตฺตา**ไปเพื่อประโยชน์กับเราไง นี่พูดถึงทำอย่างนี้

ทีนี้เพียงแต่ที่เราดูหนังเงินมามาก เพราะว่าข้อที่ ๑. เสียงมันยังพูดถึงหนังเงินเลย ข้อนี้ก็เหมือนกัน อยากรู้อยากเห็น แต่กลัว ฉะนั้น ให้มาบอกในฝันนะ อย่ามาต่อหน้า มาต่อหน้าไม่ได้ นี่เวลาเขาเขียนมา เห็นไหม

มันเป็นจินตนาการ เป็นความคิดของเราไง มันก็เป็นที่เราคิดมากคิดน้อยได้ขนาดไหน แต่ถ้าเราตั้งใจดีของเรา เราก็ทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีของเราเพราะคำถาม “ทำอย่างไรถึงจะสื่อสารกับพวกเขาได้”

สื่อสารก็ความรู้สึกนี่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ เวลาญาติของเรา เสียชีวิตไป เราจะสื่อสารกับเขาไป อย่างไรก็ดี อย่าร้องไห้ อย่าเสียใจ ให้ทำคุณงามความดีแล้วอุทิศส่วนกุศลให้กัน ใจถึงใจ

นี่ก็เหมือนกัน เราชะลึกถึงเขา มันระลึกถึงกันได้ด้วยความรู้สึก ด้วยใจใจ เราก็ **สพฺพเสตฺตา** สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น จงเป็นสุขๆ เกิด จงเป็นสุขๆ เกิด เราพยายามอุทิศส่วนกุศลให้เขา นี่พูดถึงว่าเป็นประโยชน์กับเราไป

นี่พูดถึงข้อที่ ๑. ข้อที่ ๒. แล้วก็จบ

ถาม : เรื่อง “กระผมเมตตาสอบหนังสือจากหลวงพ่อกับ”

ตอบ : ฉะนั้น เขาขอหนังสือมา ฉะนั้น เราได้สั่งเจ้าหน้าที่ให้เขาห่อเนาะ แล้วจะส่งไปให้ ส่งไปให้ไป เพราะว่าเราทำหนังสือเราก็อยากแจก แต่เขาเขียนมานะ “กระผมไม่มีโอกาสได้เดินทางไป ที่วัด อาศัยฟังธรรมของหลวงพ่อกับทางเว็บไซต์ มีประโยชน์มากๆ ครับ”

นี่พูดถึงเขาเนาะ คนที่ฝึกไฟ คนที่แสวงหามันก็ได้ประโยชน์นี้เอง คนที่เขาไม่แสวงหามันก็เรื่องกรรมของสัตว์ นี่เราทำของเราขึ้นมา ทำของเรา ก็เหมือนกับน้ำใจของเราเนาะ เพราะว่าก่อนจะบวช กว่าจะได้บวชก็เกือบตาย บวชมาแล้วยังโดนพระหลอกอีกเยอะแยะเลย กว่าที่จะจับหลักได้ กว่าจะมีครูบาอาจารย์ เพราะมันวิฤติมาอย่างนี้เอง เพราะชีวิตของเราเนาะแหละ เอาชีวิตเราเป็นที่ตั้ง

ฉะนั้น เวลาคนที่เขาบอกว่าเขาไม่เคยมาวัดเลย

ไม่ต้องมา ไม่ต้องมาหรอก ขอหนังสือก็ให้ แต่เดิมแต่ก่อนคนขอมาบางที่ไม่ค่อยให้ ไม่ค่อยให้เพราะเราคิดว่าเขาไม่ได้ขอจริง บางคนเขาไม่ต้องการ เขาไม่ต้องขอ แล้วแบบประสาโลก ให้ธรรมเป็นทานๆ ก็ยึดเยียดกัน ใจคนนั้นก็นิ่งแฉกต์ คนนั้นมาให้ คนนี้มาให้

เราแจกของเรา ถ้าใครปรารถนา ใครอยากได้ ให้ ถ้าใครไม่อยากจะให้ ไม่เป็นไร หนังสือของผมนำ หนังสือไม่เสียไม่หาย ไม่เป็นไรทั้งสิ้น แต่ทำเพราะอะไร ทำเพราะเราโดนหลอก

มาเยอะ เราโดนหลอกมาเยอะ ฉะนั้น สิ่งที่เราโดนหลอกมาแล้ว ที่เราพูดนี้มันจะจริงหรือไม่จริง ก็ต้องพิสูจน์เอา เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกกาลามสูตร อย่าเชื่อ อย่าเชื่อว่่าใ้ หงบมันพูด อย่าเชื่อ แล้วพิสูจน์กัน พิสูจน์ความจริง เพราะเราเป็นนักพิสูจน์ เราพิสูจน์ความจริง ขึ้นมา นี่เราทำเพื่อประโยชน์นี้

ถ้าเป็นคนอื่นเขาจะมีวาสนา เขาไม่เคยโดนใครหลอกเลยก็สาธุ แต่เราโดนหลอกมา เยอะ โดนหลอกมาเยอะจริงๆ นะ โดนหลอกมาเยอะเพราะเรามีสติปัญญามาใคร่ครวญว่่า ที่ เขาสอนเรา ที่เขาบอกเราถูกหรือผิดใจ แต่เดิมไม่รู้ แต่พอมามีหลักมีเกณฑ์มาพิจารณาดู ถึง บอกว่่าโดนหลอกมาเยอะ หลอกทั้งนั้น หลอกทั้งนั้น

มาจริงตั้งแต่หลวงปู่จวน มาจริงตั้งแต่หลวงตา มาจริงตั้งแต่หลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะ พวกไ้เนี่ยน ไ้เขี้ยวมันรู้ เถียงทุกคืนเลย เถียงกันทุกคืนเลย เถียงเพราะอะไร เถียงเพราะหา เหตุหาผล

หลวงตาท่่านว่่า เวลาครูบาอาจารย์ท่่านเคารพหลวงปู่มันมาก แต่เวลาพูดท่่านก็พูด ด้วยจริงจัง

นี่ก็เหมือนกัน ที่เถียงๆ เถียงเพราะมันก็อยากรู้ มันก็อยากจะเข้าใจ ที่เถียงเพราะเหตุนี้ ไม่ได้เถียงเพราะจะเอาชนะคะคานหรืออก จะชนะคะคานอะไรกัน พระสององค์ชนะก็ไม่ได้อะไร ชนะมันเป็นกิเลสเท่านั้นนะ แต่เนี่มันอยากรู้ มันอยากรู้ มันอยากเข้าใจ เถียง เถียงใหญ่เลย เพราะงมมาก โดนหลอกมามาก เลยงใหญ่เลย นี่ไง เวลามันจะจริงก็จริงอย่างนี้

ฉะนั้นถึงว่่าขอหนังสือมา ให้ แล้วเดี๋ยวจะให้เจ้าหน้าที่เขาจัดส่งไปให้เนาะ เอวัง